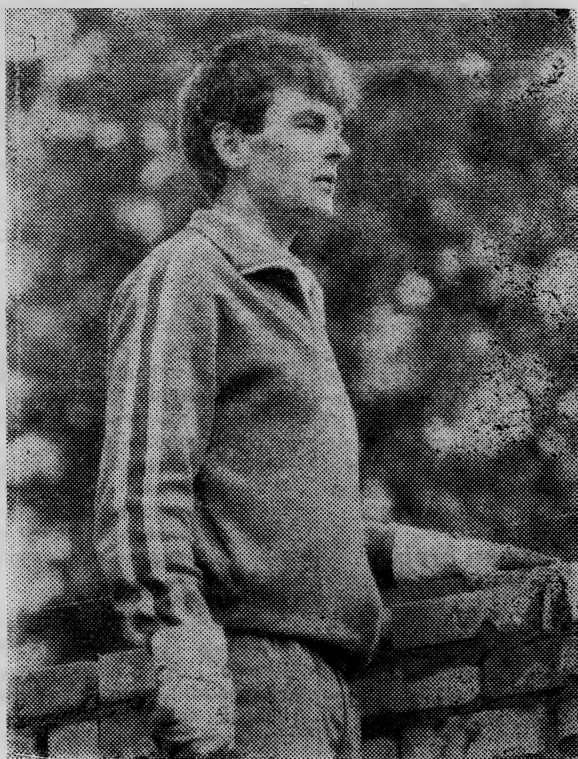

НА ПОВІРЦІ ТРУДОВЕ ЛІТО

Студентські будівельні загони. Що це? Одні кажуть, — пусте, показуш- на витівка комсомолу. Мо- вляв, від студзагонів ні користі, як від козла мо- лока. Інші запевняють, що це просто експлуатація студентської маси або ж шабашництво.

А ось наш дописувач Михайло Семенюк дово- дить протилежне: СБЗ — це розвідка з майбут- не трудове життя, благо- родний порив душі, фор- ма зміцнення дружби, вза- ємопоміги і, не без то- го, засіб поліпшення сво- го матеріального станови- ща. А, втім, почитайте йо- го замітки і самі зробите висновки.

МОЖУ запевнити, що в студентській загоні йдуть люди, щоб зали- шити слід на землі. Цьо- му, правда, далеко не всі вірять тепер. Але той факт, що немало студен- тів ВПІ з нетерпінням че- кали літа — незапереч- ний.

Загалом 49 студентсь- ких загонів було сформо- вано в цьому році у на- шому інституті. І мож- на з впевненістю сказа- ти, що більшість з них виконали свої договірні зобов'язання. Надано від- чутну допомогу жителям сіл і міст області, інших областей у вирішенні скла- дних проблем будівництва.

Хоч ще декілька загонів продовжують роботу, в основному, вже можна під- бити деякі підсумки ді- яльності наших студзаго- нівців. Загалом в СБЗ ін- ституту працювало 745 юнаків та дівчат, котрі споруджували житлові бу- динки, дитячі садки, шко- ли, спортивні майданчи- ки, тваринницькі ферми, інші народногосподарсь- кі будівлі. Їх силами ос- воєно більше 1,3 мільйо-

І ЗРОБИЛИ, І ЗАРОБИЛИ

ни карбованців капітало- вкладень, що на 15 про- центів більше в порівня- нні з минулим роком. Се- редній заробіток склав 20 карбованців в день на одного бійця загонів.

Найпродуктивніше по- працювали СБЗ «Друж- ба» (ФОТ), «Стріла», (ІБФ), «Україна» (РТФ), «Дружба-90» (ІБФ), «Аван- гард» (МБФ), «Політех- нік» (ЕФ). Так, хлопці з «Авангарду» (командир В. Степанчук) вже тре- тій рік працюють в кол- гості «Переможець» се- ла Іванівки Вінницького району, де нині допомог- ли в будівництві цегель- ного заводу. На знак вдя- чності студентам правлі- ня господарства виріши- ло назвати новобудову А бійці СБЗ «Нейт- рон» (командир О. Івой-

лов) з радіотехнічного фа- культету закінчили спо- рудження одного з при- міщень центральної ра- йонної лікарні в селищі Погребище. Не зважаю- чи на те, що майже всі вони вперше працюють в СЗ, хлопці швидко осво- їли суміжні професії му- лярів і вчасно, з високою якістю виконали заплано- вані роботи.

Таке ж можна сказати про бійців СБЗ «Юмир» (командир Л. Ковалевсь- ка з ІБФ), які дуже про- дуктивно працювали в За- порізькій області. Свід- ченням цьому — нагоро- да загону — грамота та пам'ятний альбом місце- вого райагробуду.

Не можна також не від- значити і СБЗ «Дружба- 90» (командир В. При- щепов). Майбутні інжене-

ри-будівельники успішно працювали в Житомирсь- кій області, де зводили житлові будинки з підсо- бними приміщеннями для потерпілих в результаті аварії на Чорнобильській АЕС.

Можна з впевненістю твердити, що село Жабо- кричка Чечельницького району стало ще краси- вішим після того, як там побував загін «Політех- нік» з енергетичного фа- культету. Бійці цього за- гону під керівництвом А. Апостола спочатку зве- ли житловий будинок для колгоспників, а потім при- ступили до будівництва спортивного комплексу.

Наші студенти зби- рали врожай малини, по- луниці, смородини на По- дільській дослідній стан- теж «Авангардом».

ції садівництва в селі Мед- веже Вушко...

Та далеко не всі сту- дентські загони змогли вчасно виконати договір- ні зобов'язання, зашкочив дефіцит будівельних ма- теріалів. Саме з цієї при- чини значно раніше на- мічених строків покинули місця дислокації СБЗ «Ма- шинобудівник» (МБФ), «Ровесник-90» (ІБФ), «Протон» (ЕФ). Змушені були роз'їхатись додому і бійці СЗ «Зодчий», який працював в селі Велика Стратівка Тростянецько- го району. З 13 там за- лишилось тільки 5 труд- загонівців. Така ж доля спіткала загін «Україна- 90» з ІБФ, якому місце- ва організація «Містобуд» в Сургуті не могла да- ти роботу.

Більшість керівників го- сподарств гостинно зустр- іло наших студзагонівців. Та довелося зустр- ітись і з протилежними фактами, з керівниками байдужими, черствими. Ось, наприклад, бійці СБЗ «Механік», які тру- дилися в колгоспі «40-річ- чя Жовтня» Могилів-По- дільського району, про- тягом трьох днів були поз- бавлені можливості хар- чуватись в місцевій їдаль- ні і тільки після довгих зовількань конфлікт було уладнано.

Слід також визнати, що не всі команди загонів приділяли належну ува- гу дотриманню техніки безпеки, внаслідок чого траплялись неприємності. Зокрема, мали місце по- рушення в загонах «Ква- зар» ФОТ (командир С. Петлинський), «Елект- рон» РТФ (командир Г. Бистрицький), «Поділля» ІБФ (командир І. Дени- сяк). На щастя, все обій- шлось без травм, але не слід забувати, що саме через порушення правил техніки безпеки у мину- лому році сталося чимало трагічних випадків.

Ясна річ, були трудно- щі, але, не зважаючи на них, трудовий семестр пройшов успішно. Сту- денти не тільки поправи- ли своє фінансове ста- новище, але й добре від- почили, розширили свій світогляд і таки залишили добрий слід на землі.

Ну, а для кращих бій- ців СЗ комітет комсомо- лу інституту разом з об- ласним штабом СЗ ор- ганізували цілий ряд ціка- вих подорожей, в тому числі, в Угорщину, Ру- мунію, на відпочинок в Ялту, Одесу, Бердянськ.

На закінчення хочеть- ся щиро подякувати усім бійцям СЗ за їхній поси- льний вклад у важливу справу, за сумлінну робо- ту

М. СЕМЕНЮК,
студент РТФ,

тут, де працюють сотні мудрих людей — профе- сорів, філософів, соціо- логів, декотрі з яких зу- би з'їли на ідеологічній ниві. Здавалось би, тут кожне заклине слово, пропагандистський витвір відповідає часу, злобі дня.

Але це тільки здається. Автор цих рядків побу- вав на кількох факультетах, і ось які він побачив гасла, стенди:

«Вперед, до остаточної перемоги комунізму!».

«Комунізм — це радян- ська влада плюс електри- фікація всієї країни».

ФЕЙЛЕТОН

...ПЛЮС ЧОРНОБИЛЬ

«Слава Октябрю, от- крившему нову еру в історії людства!»

Це — в нульовому корпусі такі барвисто на- писані одкровення. Вони нікого не хвилюють, ні- кому не заважають, бо ми давно звикли, притер- пілися до цього, мягко кажучи, словоблуддя. Лю- ди добрі, до якого кому- нізму йдемо, коли, чим далі, тим гірше живемо і відверто заздрили «за- гниваючому» капіталізму! Виходить, як у тій пісні: «дорога без начала і кінця». Тепер і найстійкі- ші партійці перестали жонглювати не тільки сло- вом «комунізм», а й на- віть «соціалізм».

Ну, а який відгук мо- жуть викликати слова про

комунізм і електрифіка- цію. Мені довелося ба- чити на одному стенді до- писаний кимось до слів «плюс електрифікація», ще й другий плюс — «плюс Чорнобильська АЕС».

Звісно, вчинок не на- зовеш лояльним, але він відображає настрої, став- лення людей до необмеже- ної, безконтрольної ін- дустриалізації, що здійс- нювалася за рахунок зни- ження життєвого рівня народу і яка, врешті, при- вела до багатьох бід і криз.

гій половині століття, ви не починали б револю- ції! Кумівство і байдужі- сть, вигородження пот- рібних людей, і прислуж- ництво сильним, стали візитною карткою цього розгалуженого, багато- рукого монстра. Недарма в РРФСР, інших респуб- ліках, сам народ вирішив відвертись від такого «на- родного контролю», що став знущанням над за- конами і чесністю.

Ну, а шедеврам наочної агітації, котрі красують- ся на будівельному фа- культеті, могли б позазди- рити всі гумористи кра- їни разом з Жванецьким і Петросяном. Взяти хоча б таку сентенцію, вміще- ну у монтажі «Ленінським курсом»:

«Історія не знає го- сударства, которое в крат- чайшие сроки сделало бы так много для всесторон- него развития нации и на- родностей, как СССР — социалистическое Оте- чество всех наших наро- дов».

Що й казати, дуже «вда- лий» аргумент. Чимало націй і народностей так розвинулися за роки ра- дянської влади, що поча- ли халати один одного за горлянку, зокрема, на Кавказі і в Середній Азії, в Молдавії і Прибалтиці.

Кому ж потрібні такі вислови? Може в інститу- ті нема паперу, щоб ви- готовити інші, правдиві? Чи в дефіциті опинилися художники? Напевне, більш ймовірне те, що працівники, котрі мають за це відповідати, прос- то втратили почуття від- повідальності, не хотять думати, йти в ногу з ча- сом.

І. НОВІНСЬКИЙ.

ДОВІДНИЧОК ГЛАСНОСТІ

В додатку «Гласность» до № 6 журналу «Извес- ция ЦК КПСС» за 19 лип- ня 1990 року опубліковані відповіді М. С. Горбачова і М. І. Рижкова на запитан- ня, поставлені їм в ході зу- стрічей з секретарями пер- винних партійних організа- цій — делегатами XXVIII з'їзду КПРС. Одне з таких запитань стосувалося при- вілеїв, які мають керівники партії і держави.

Ось відповідь: **М. С. ГОРБАЧОВ:** По порядку. Вони були затвер- джені. Всі члени політично- го керівництва щомісяця от- римували по 800 карбованців. Мали право безплатно за- мовляти продукти: члени Політбюро — на 400 карбо- ванців, кандидати в члени Політбюро і секретарі ЦК — на 200 карбованців. Ко- жний відповідно своєму ран- гу мав державну дачу з об- слуговуючим персоналом, охороною. Дачі великі, кож- на вартістю в кілька міль-

йонів карбованців. Запи- тують, чия дача була у А. М. Зайкова? Сталінська. У Сталіна їх було близько десяти. За квартиру не пла- тили. Було право користу- ватися літаком в салонному виконанні. Тепер усе це відмінено. Держдачі є тіль- ки у М. І. Рижкова і О. І. Лук'янова. Близько 20 держ- дач уже передали ветеранам, під дитячі сади, Мінздорову, «афганцям»...

Про свої блага. Зарплату президенту затвердила Вер- ховна Рада СРСР. Ви зна- єте, яка вона. Я наполіг: як вирішати, так і буде. Мова не про мене: мій президент- ський строк наближається до кінця, але треба, мабуть, врахувати і досвід інших країн.

Коли став Генсеком і Го- ловою Ради оборони, держ- дачу одержав таку, де мож- на було провадити і засі- дання Політбюро і побесіду- вати із зарубіжним гостем. На її території — вертолі-

ний майданчик, взагалі, як і у президента будь-якої країни.

Де б не перебував, завж- ди поряд зі мною телефо- ний зв'язок — з усією краї- ною і світом. Ця та інша «начинка» є і в автомаш- нах, які переміщаються ра- зом зі мною. Ось тому їх чотири, інакше, навіщо були б вони потрібні? Є охоро- на, щоб усе це охороняти. Є спеціальне обладнання на випадок застосування ядер- ної зброї. До речі, частина цієї техніки була використа- на під час ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС.

Той, хто останніми рока- ми ставав членом Політбю- ро, насамперед просив: «Зніміть охорону!». Тепер зняли. Це ж не дуже приєм- но, коли за тобою весь час ходить людина. Тільки у Генсека нічого не міняється.

Є президентська кварти- ра. Закінчається повноважен- ня — виїду звідти в свою

особисту трикімнатну квар- тиру.

Автор наступної записки цікавиться, чи дорога дача, про мої начебто 15 мільйо- нів доларів в швейцарських банках...

Гадаю, дача дорога, кош- тує декілька мільйонів кар- бо- ванців, зізнатися, я не цікавився цим. Вона дер- жавна, а не особиста. Влас- ної дачі нема ні в мене, ні у дітей. Сім'я володіє ав- томобілем «Жигулі».

Звісно, ніяких моїх ра- хунків в швейцарських бан- ках, або десь інше нема. І дач — також: ні в Швейца- рії, ні на Ризькому узбереж- жі. Дурниця якась з отими дачами! Повторюю, нема ні в мене, ні у дітей.

Коли такі чутки «курсують», було б безглуздо кожний раз пояснювати: нема в мене нічого подібного, мов- ляв, я гарний, споживаю ті- льки рисові котлетки і зай- нятий самовдосконаленням.

Я вже розповідав про все це, здається, в «Об'єд- нанні «Ижорский завод» в Ленінграді і на Уралі. Про- сив: опублікуйте. Виходить, не все опублікували.

Але якщо вже почали... За кордоном продовжує ви- даватися моя книга «Новое мышление» у всіх варіан- тах, я й не чекав, що її так зустрінуть. Полупуть: коли виходили праці моїх попередників за кордоном, наша країна платила валю- тою, а потім радянські по- сольства не зли, куди ці праці ділати.

Гонорар від книги склав близько двох мільйонів дола- рів. З них Іркутську пере- дав 300 тисяч, своїм зе- млякам на будівництво район- ної поліклініки — 400 ти- сяч, Вірменії — 150 тисяч, Таржикістану — 50 тисяч, на пам'ятник Тьоркіну — 200 тисяч... Все це опублі- ковано. Та близько 600 ти- сяч карбованців здав у пар- тійну касу.

ПРИВІЛЕЇ
ДАЧІ

Мандрівка У вересень

Слухаєш з надією прогнози вечірніх телепрограм і сумно стає на серці — з 1 по 10 вересня на Поділлі найкращі строки для сілви озимини, котра стане хлібом наступного року. А хіба післяш в пересохлу землю? Тільки зерно переведеться.

І все-таки о цій порі в природі панує дивовижна гармонія чарівності. Зверніть увагу на кольори. Вересень — геніальний малюк у особливий підбір фарби у нього для плодів та овочів. Привидіться до свого городя, якщо він у вас є — помідори прямо-таки приманюють погляд, ряхтять полум'яно, мовби у них всередині — жар, мовби вони — центр всесвіту.

Втім, може й центр? Природа нічим дарма не хвалиться — вона спеціально вифарбовує те, що досягло, щоб ми його не обмилюли. Так і хочеться думати, що в ній є розум. А, може, справді існує всевишній, адже ця доцільність не виняткова? Он грушки, як жовті зорі між зеленим листям, он яблука, як дитячі рум'яні щоки, он сливки — синім туманом вкриті. Все напоказ — бері, шановний, свої козубеньки і ящики, не дай пропасти плодам працюючого дивосвіту.

Пахощі над садами, мов продовження кольорів, а загальний тунук — не дразливий, спокійний — тунук ситості і спокою. Це від багатого врожаю. Вбога осінь має інші запахи, у них неодмінно є щось

від тривоги, а нині все по-іншому. Бджола, сяючи під сонце, важко пише свою гісаду, гуде бомбовозом і в повітрі за нею лишається глибоко проораний слід. Так, принаймні, здається. Не може не лишитися сліду від такої роботи — дуже вона в неї о цій порі нелегка.

Щось не видно шпаків. Кожного року вони на початку вересня гуртуються, «мітингують», намічають маршрути далеких виїздів. Впадуть де-небудь на лісо-смугу і вона, аж чорна, кипить від «балачок» — крони ворухнуться, як живі. Нині — мовчанка. Аж дивно. Невже з суспільства перекинулось у природу — всі стомились від мітин-гів?

Рано почали жовкнуті верби над річками. Вже навіть потихеньку падає листя. Кажуть, що це на суху осінь. До речі, ще одна прикмета сухої осені: якщо на Пречисту (28 вересня) був погожий день, то — теж на безмар'я аж до Жовтених. Зафіксовано в цей день вище 30 градусів при абсолютно чистому небі. Невже справдиться?

Поживемо — подивимось. Але, якщо відверто, то хочеться, щоб не справдилось. Хай би і в наступному році був урожай не гірший.

В. ІВЧЕНКО.
ДНІ ВЕРЕСНЯ, НЕСПРИЯТЛИВІ ЗА ГЕОФІЗИЧНИМИ ЧИННИКАМИ: 1-Е, СУБОТА, 6-Е, ЧЕТВЕР, 9-Е НЕДІЛЯ, 14-Е, П'ЯТНИЦЯ, 23-Е, НЕДІЛЯ, 26-Е, СЕРЕДА

КІЛЬКА ПОРАД ГРИБНИКАМ

Не беріть у кошик перестиглого гриба, бо він зразу починає гнити. А вживати його небезпечно.

Не залишайте свіжі гриби надовго неперебраними і непочищеними — в них швидко з'являються небезпечні для здоров'я речовини. Намагайтесь відварити, а ліпше й остаточно підготувати гриби в день збирання.

Страви із свіжих грибів не варто готувати на кілька днів. Недоварені гриби плавають, готові — опускаються на дно. Якщо гриби неїстівні, опущена у грибний відвар ложка темніє.

Якщо на розріз неїстівного гриба насипати солі, він поховтіє.

Цибулина, занурена в посудину, де варяться отруйні гриби, стає чорною.

Щоб печериці не дуже чорніли, промийте їх водою з оцтом, або лимонною кислотою.

Гриби, які збираєтесь сушити, не промивайте, а лише старанно очистіть від бруду.

Сухі гриби зберігайте в закритому посуді, інакше втрачається аромат.

Якщо сухі гриби протримати кілька годин у молоці, куд додано трохи солі, вони стануть як свіжі.

Не забувайте — всі гриби погано засвоюються організмом, тому їсти їх треба в міру.

ІНТЕРВ'Ю — В НОМЕР

Голова Координаційної Ради Вінницького крайового народного Руху, старший викладач кафедри історії і теорії культури О. І. НИЖНИК відповідає на питання.

— Які подальші перспективи Руху? Він залишиться на зразок національного фронту чи оформиться, зрештою, у партію?

— Рух не буде перетворюватись у партію. Його

нової економіки зачепить усіх. Тепер і партію буде платити за оренду приміщень. А ви?

— Вінницька крайова організація Руху має поточний рахунок № 002700638 у

РУХ: ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ

МАЙЖЕ все літо керівники Руху провели на «пляжі» біля міськради, в тих шести наметах, які хтось дотепно назвав Шестипалатинським. Цю незвичайну і небезпечну акцію політичного голодування проведено вперше за всю історію Вінниччини. Що ми могли б сказати про її наслідки? Що вона дала? Чи був це крок уперед, а якщо був, то куди, до якої мети?

Акція політичного голодування, яка проводилась під гаслом «КПРС, виїми руки з народної кишені», повернула народу незаконно привласнене, припинила беззаконня і сваволлю, перетворилась, по суті, на політичний клуб під відкритим небом. На площі перед міськвиконкомом різні прошарки населення змогли на решті вільно і відкрито висловитись з приводу болючих питань сьогодення, по-дискутувати. Десятки тисяч мешканців Вінниччини та інших областей України, підтримуючи голодуючих і програмні положення народного Руху України, усвідомлювали свою національну гідність, почувалися народом. Ця акція сприяла небувалі раніше соціально-політичній активності народних мас, реально виявила цинічну байдужість партійних і радянських органів до людських страждань, їх намагання не розв'язувати невідомі проблеми, сховати за ліву фразу правоохоронну позицію конкретних можновладців.

Політичне голодування виявило людей, засланих в НРУ з єдиною метою — компрометувати його діяльність, усіляко їй перешкодити. І все-таки це був крок уперед в готовності мас до практичних дій. Вся інша конкретика викладена в протокольному угоді, підписаній 31 липня від представників Руху, демократичних організацій і партій, голодуючих заступником голови секретаріату НРУ і головою Подільського народного Руху В. С. Мулявою з одного боку і головою обласної Ради народних депутатів А. П. Некавським — з другого.

завдання полягає в тому, щоб консолідувати різні демократичні організації і партії, прогресивні течії суспільства в боротьбі за незалежність України, як соборної держави.

— Що за розкол стався в рухівських рядах? Ходять чутки, що це якщо не крах, то його початок.

— Спроби влаштувати «двірцевий переворот» у крайовій організації Руху, захопити в ньому керівництво П. Ф. Кутузов, В. О. Нінов, Б. М. Лампіга, К. В. Хлопцікий, А. С. Бровченко робили давно, ще в січні цього року і навіть раніше — відразу, як тільки прийшли в Рух. Заслані в Рух люди — недалекозорі політично, ними легко маніпулюють партдержбюрократичні консервативні сили області і міста. Вони намагались та й досі намагаються розвалити Рух зсередини, скомпрометувати його, а тому вдаються до дешевої брехні й наклепів. Є в цих спробах і амбітні наміри дрібних владоловців, котрі будь-що хотять бути на поверхні політичних подій. Не прийняли чи виключили з Української республіканської партії, скажімо, В. Івасюнка, П. Кутузова, В. Нінова, К. Хлопцікого, А. Бровченка та інших, вони тут же утворюють Українську національну партію; не вдалося захопити керівництво Координаційною крайовою радою Руху, як вони тут же підігом і фабрикаціями намагаються зробити вигляд, що провели «надзвичайну» крайову конференцію Руху і незаконно утворюють (М. Гринкович, В. Мазур та ін.) якусь іще одну крайову Координаційну Раду, перебравши неналежну їм назву.

— Ваш штаб знаходиться у ВПІ. Як це позначиться на діяльності інституту? Ви збираєтесь активно втручатись в інституційне життя?

— Штаб Руху у ВПІ ніколи не знаходився. У ВПІ існують лише первинні осередки Руху, які працюють згідно статуту НРУ.

— Які на сьогоднішній день фінансові можливості? Перехід країни на рейки ринку?

Вінницькому житлобанку, на який перераховуються внески учасників Руху та пожертви громадян.

Партком КПРС в інституті, на нашу думку, зобов'язаний взагалі сплатити всі борги за тривале використання приміщень, комунальних послуг, майно, зв'язок, меблі тощо, повернути суми заробітної плати постійних працівників парткому, які виплачувались їм за рахунок інституту. Вуз має бути деполітизованим, орієнтуватись на загальнолюдські цінності.

— Рух — це обов'язкова участь молодих. Ваша молодіжна політика...

— Рух — це добровільна соціально-політична організація, відкрита і для молоді, яку він прагне якомога повніше включити в суспільне життя народу України. Програмою дій Руху на Вінниччині на цей рік є протокольна угода, про яку вже згадувалось вище, а перспективу визначить віче Вінницької крайової організації НРУ, яке відбудеться 8-9 вересня 1990 року у Вінниці.

Такі ось позиції крайової Координаційної ради Руху.

ПРОФЕСОРСЬКА ВІТАЛЬНЯ

Мінвуз УРСР нагородив професора Б. І. Мокіна і доцентів В. М. Бурдейного, Ю. І. Волкова, Б. А. Вальчука, В. Л. Карпенка, Ю. В. Крушевського, Г. С. Страшевського медаллю «За досягнення в навчальній та методичній роботі» і першою премією в розмірі 750 карбованців. Це нагорода за успіхи в пропаганді і запровадженні української мови в навчальний процес.

На пропозицію завідувача кафедри вищої математики Ю. І. Волкова премія повністю передана в фонд Чорнобиля для дітей, що постраждали від аварії АЕС.

* * *

В серпні виповнилось по 65 років професорам Р. Ю. Кігелю і Д. Б. Налбандяну. Наказом ректора вони обидва нагороджені Почесними Грамотами ВПІ і шістьма місячними окладами.

Портрет Романа Юрійовича Кігеля, як засновника нашого інституту, буде розташований у вестибюлі головного корпусу ВПІ, а портрет Давида Бегларовича Налбандяна, як фундатора енергетичного факультету — у вестибюлі нового корпусу ЕФ.

ГУМОР

Всюди і про все він надсилав «сигнали». Жодного з них не підписував. Навіть подаючи заяву до бюро загсу з проханням зареєструвати шлюб, залишився невідомим — свого прізвища під заявою не написав.

ТРЕТЄ ПРОХАННЯ

— Товаришу директор, дозвольте, будь ласка, залишитися мені вдома.

— Для чого, що трапилось?

— Мати померла. Треба порошок організувати.

— Скільки ж у тебе матерів? Ти вже третій раз просишся на похорони матері.

— А що мені робити, коли батько одружується знову і знову.

Анекдоти

Сімейний скандал в домі Брежнєвих.

— Ну й дуб же ти, Леонід Ілліч!

— Так, ми комуністи, всі твердої породи!

* * *

В дитячому садку. Вихователька:

— Діти, в якій країні найкрасивіші дитячі іграшки?

Діти хором:

— В Радянському Союзі!

Вихователька:

— А в якій країні найкрасивіший дитячий одяг?

Діти:

— В Радянському Союзі!

Вихователька:

— А в якій країні щасливе дитинство?

Діти:

— В Радянському Союзі!

Вихователька:

— Вовочко, чого ти плачеш?

Вовочка крізь сльози:

— Хочу жити в Радянському Союзі...